

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 3/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti [REDACTED], zastúpenej spoločnosťou [REDACTED], v mene ktorej koná advokátka a konateľka [REDACTED] vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 42 Cb 92/2015-272 z 21. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2015 doručená sťažnosť spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 42 Cb 92/2015-272 z 21. mája 2015.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je odporcom v konaní vedenom pred okresným súdom pôvodne pod sp. zn. 33 Rob 19/2012 na základe návrhu na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie pohľadávky v sume 155 987,65 € s príslušenstvom, ktorý 3. januára 2012 podala spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľ“ alebo „žalobca“).

Navrhovateľ sa domáhal priznania oslobodenia od súdnych poplatkov, ale okresný súd mu uznesením č. k. 33 Rob 19/2012-111 z 3. apríla 2013 požadované oslobodenie nepriznal poukazujúc na pôvod hmotnoprávneho základu sporu (zmluvy o postúpení pohľadávky – *„pri podpise týchto zmlúv si preto navrhovateľ musel byť vedomý nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky súdnou cestou a vlastnej finančnej situácie, ktorá sa mohla medzičasom zhoršiť“*), ako aj na skutočnosť, že navrhovateľ ako právnická osoba (obchodná spoločnosť) je povinný znášať podnikateľské riziko.

Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 2 Cob 170/2013-130 z 13. marca 2014 zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd dospel k záveru, že okresný súd nedostatočne skúmal majetkové pomery navrhovateľa a svoje negatívne uznesenie nedostatočne odôvodnil (*„sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal ani ďalšou podmienkou pre oslobodenie, a to, či ide o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva“*).

Po vrátení veci okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka č. k. 33 Rob 19/2012-156 zo 6. augusta 2014 priznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu s konštatovaním, že *„z dokladov priložených k spisu vyplýva, že navrhovateľ preukázal splnenie podmienok pre priznanie oslobodenia...“*.

Okresný súd následne vydal platobný rozkaz, ktorý sťažovateľovi doručil 29. októbra 2014. Sťažovateľ včas podal proti platobnému rozkazu odpor. Okresný súd sťažovateľa

uznesením č. k. 33 Rob 19/2012-237 z 18. decembra 2014 vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za podaný odpor, a to v sume 9 359 €.

Sťažovateľ 27. februára 2015 podal návrh na uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania podľa § 141a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení platnom a účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“), lebo „*mal... dôvodné pochybnosti, či mu bude navrhovateľ po úspechu v predmetnom konaní schopný nahradiť trovy konania, ktoré sú v tomto prípade s poukazom na vysokú istinu značné...*“. Sťažovateľ okresnému súdu zároveň doručil podanie označené ako „*Vyjadrenie k výzve na zaplatenie súdneho poplatku a žiadosť o znovuprešetrenie dôvodnosti oslobodenia žalobcu od súdnych poplatkov*“.

Okresný súd uznesením č. k. 42 Cb 92/2015-272 z 21. mája 2015 zamietol návrh sťažovateľa na uloženie povinnosti navrhovateľovi zložiť preddavok na trovy konania. Dôvodom zamietavého výroku bolo právoplatné priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov v celom rozsahu navrhovateľovi.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ konštatuje, že voči nemu došlo k porušeniu princípu legitímnych očakávaní, pretože „*prvým rozhodnutím... o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov bola táto otázka právoplatne uzavretá. V tomto momente bolo objektívne možné legitímne očakávať, že zmeniť ho mohla len podstatná zmena okolností rozhodných pre posudzovanie splnenia podmienok v zmysle § 138 ods. 1 OSP, ktoré by boli odlišné od tých, na základe ktorých žiadosť navrhovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov Porušovateľ prvý krát zamietol.*“. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti následne na podklade súdnej judikatúry analyzuje zákonné podmienky podľa § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v predmetnej veci. Vo vzťahu k sume súdneho poplatku zdôrazňuje, že v tejto kauze predstavuje súdny poplatok „*neštandardne vysokú sumu, ktorej zaplatenie možno prirodzene očakávať od účastníka, ktorý si je istý svojim právnym postavením a dôvodnosťou všetkých nárokov uplatňovaných vo svojej žalobe. Nakoľko si musel byť navrhovateľ pri uplatňovaní svojich nárokov vedomý tejto skutočnosti, existuje dôvodné podozrenie, že požadoval oslobodenie od súdnych poplatkov práve v úmysle dosiahnuť obchádzanie a zneužitie procesných pravidiel slovenského právneho poriadku. Tento fakt umocňuje i skutočnosť, že na navrhovateľa bola uplatňovaná pohľadávka*

postúpená ako na nemajetnú spoločnosť.“. Podľa sťažovateľa „konateľ mal nepriaznivú situáciu spoločnosti riešiť inými spôsobmi, ktoré mu zákon ponúka (napr. zrušenie stratovej spoločnosti) a nie bezdôvodne zaťažovať poctivých podnikateľov so žalobami na plnenie sporných, ničím nepodložených pohľadávok“.

Sťažovateľ je toho názoru, že okresný súd pri rozhodovaní o oslobodení navrhovateľa od súdnych poplatkov „*absolútne opomenul prihliadať na povahu uplatňovanej pohľadávky, o čom svedčí i skutočnosť, že sa nezaoberal (resp. odmietol zaoberať) Vyjadrením sťažovateľa zo dňa 28.04.2015, čo v značnej miere ovplyvnilo spôsob jeho nezákonného rozhodovania v konaní. Priznanie oslobodenia od poplatkov v rozpore so zákonom malo za následok, že došlo k odopretiu zákonnej možnosti využiť inštitút návrhu na uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania zo strany sťažovateľa... ktorým by sa mohol domáhať zabezpečenia úhrady trov konania pri prípadnom úspechu v konaní. Uvedeným postupom porušovateľa došlo k porušeniu a popretiu zásady rovnosti účastníkov civilného konania, nakoľko neoprávnene a bezdôvodne zvýhodnil navrhovateľa na úkor sťažovateľa...“.*

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti kritizuje odôvodnenie uznesenia okresného súdu č. k. 33 Rob 19/2012-156 zo 6. augusta 2014, ktorým bolo navrhovateľovi priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu. Okresný súd podľa neho „*rozhodnutie o zamietnutí návrhu sťažovateľa na uloženie preddavku na trovy konania odôvodnil zmätočne bez logického súvisu s vecou“.*

Sťažovateľ napokon sumarizuje výsledný procesný stav v kritizovanom konaní, keď uvádza, že „*v prípade úspechu sťažovateľa (ako odporcu) v súdnom konaní, nebude [REDAKOVANÉ] schopná zaplatiť vzniknuté trovy konania. Porušovateľ svojim rozhodovaním zapríčinil, že je sťažovateľ nútený vynakladať nemalé finančné prostriedky na právnu ochranu bez akejkoľvek garancie návratnosti.“.*

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Bratislava II rozhodnutím č. 42Cb/92/2015-272 zo dňa 21.05.2015 porušil právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II č. 42Cb/92/2015-272 zo dňa 21.05.2015 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II č. 33Rob/19/2012-156 zo dňa 06.08.2014 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,75 EUR, ktorú je porušovateľ povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu č. [REDAKOVANÉ] do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Ústavný súd berúc do úvahy odôvodnenie predloženej sťažnosti i formuláciu sťažnostného petitu považuje za podstatné zaoberať sa najprv konzekvenciami plynúcimi z § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ (v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Sťažnostný petit sťažovateľ sformuloval tak, že k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu a jeho práva na spravodlivé súdne konanie malo dôjsť len uznesením okresného súdu, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na uloženie povinnosti navrhovateľovi podľa § 141a Občianskeho súdneho poriadku. Nadväzne na to navrhol zrušenie tohto uznesenia a vrátenie veci na ďalšie konanie okresnému súdu, no navrhol zároveň aj zrušenie uznesenia okresného súdu zo 6. augusta 2014, ktorým bolo navrhovateľovi priznané oslobodenie od povinnosti zaplatiť súdny poplatok. Zrušenie uznesenia okresného súdu o priznaní oslobodenia od povinnosti platiť súdny poplatok teda sťažovateľ žiada od ústavného súdu bez toho, že by navrhol vysloviť porušenie svojich základných práv týmto uznesením.

Takúto procesnú konštrukciu však systematika čl. 127 ústavy nedovoľuje.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Z prvej vety citovaného ustanovenia ústavy bez pochybností vyplýva, že *conditio sine qua non* pre uplatnenie kasačnej právomoci ústavného súdu je vyhovie sťažnosti, teda vyslovenie porušenia práv alebo slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a to práve tým verejnomocenským zásahom, ktorý sťažovateľ zároveň navrhuje zrušiť. Ústavný súd preto nemôže rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zrušiť bez toho, aby predtým vyslovil, že ním bolo porušené niektoré základné právo alebo sloboda, ktorých ochrana u individuálneho sťažovateľa predstavuje primárny účel konania o tzv. ústavných sťažnostiach.

Ústavný súd aplikujúc formulované právne názory na posudzovaný prípad a bez potreby analýzy ďalších procesných podmienok podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vylučuje možnosť uplatnenia kasačnej právomoci podľa čl. 127 ods. 2 ústavy na uznesenie okresného súdu č. k. 33 Rob 19/2012-156 zo 6. augusta 2014, tak ako to sťažovateľ navrhuje v treťom bode svojho petitu.

2. Ústavný súd súc viazaný sťažnostným petitom preto zameral svoju pozornosť na predbežné prerokovanie prvých dvoch bodov návrhu vo veci samej. Nimi sťažovateľ atakuje uznesenie okresného súdu č. k. 42 Cb 92/2015-272 z 21. mája 2015, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na uloženie povinnosti navrhovateľovi zložiť preddavok na trovy konania.

Podľa § 141a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku navrhovateľovi, u ktorého nie sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 v celom rozsahu a ktorý uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy prevyšujúcej 400-násobok životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu, súd na návrh odporcu uloží, aby v lehote nie dlhšej ako 60 dní zložil preddavok na trovy konania...

K citovanej procesnej norme už ústavný súd judikoval, že ak súd konajúci o návrhu na uloženie povinnosti navrhovateľovi zaplatiť preddavok na trovy konania zistí, že zákonné podmienky podľa § 141a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku splnené boli, potom nemá priestor na úvahu o tom, v akej sume preddavok na trovy konania navrhovateľovi uloží (III. ÚS 575/2012). V označenej veci ústavný súd zaujal aj širšie formulovaný postoj, podľa ktorého o ústavne významnej neprimeranosti pri právno-aplikačnej činnosti možno uvažovať len vtedy, ak aplikovaná právna norma dáva konajúcemu orgánu verejnej moci priestor na úvahu pri skúmaní splnenia podmienok hypotézy, dispozície alebo sankcie. Naopak, ak konajúci orgán verejnej moci nemá právnou normou vytvorený žiaden diskrečný priestor a pri zistení splnenia podmienok jej hypotézy je povinný vyvodit' jediný možný právny následok, potom možno hovoriť už len o neproporcionalite právnej úpravy tvoriacej právny základ na konanie orgánu verejnej moci, a nie o neproporcionalite aplikácie práva.

Podľa názoru ústavného súdu sú v minulosti vyslovené právne závery aplikovateľné aj pri predbežnom prerokovávaní sťažnosti sťažovateľa.

Procesná norma zakotvená v § 141a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je totiž z hľadiska nožnej diskrecie (rozhodovacej úvahy) konajúceho súdu formulovaná natoľko exaktne, že ak súd konajúci o návrhu podanom podľa tohto ustanovenia dospeje k záveru o nesplnení ktorejkoľvek z taxatívne regulovaných podmienok pre pozitívne rozhodnutie, musí návrh odporcu zamietnuť. O taký prípad išlo aj v posudzovanej kauze sťažovateľa. Ani on sám nespochybňuje, že v čase rozhodovania okresného súdu o jeho návrhu podanom podľa § 141a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku bol navrhovateľ v celom rozsahu oslobodený od súdnych poplatkov. Za týchto okolností potom okresný súd nemal inú

možnosť, než návrh sťažovateľa v pozícii odporcu zamietnuť. Inak by jeho rozhodnutie bolo nezákonné.

Okresný súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že *„uznesením zo dňa 06.08.2014 č. k. 33Rob/19/2012-156 priznal žalobcovi oslobodenie od súdneho poplatku v celom rozsahu. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.09.2014. Súd však aj napriek uvedenému opätovne skúmal, či sú u žalobcu splnené podmienky pre oslobodenie od súdneho poplatku, pričom z dokladov, ktoré doručil na výzvu súdu žalobca, súd dospel k záveru, že žalobca predpoklady na oslobodenie aj naďalej splňa.“*

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd nemohol v reláciách účinnej právnej úpravy a v okolnostiach prípadu poskytnúť sťažovateľovi ako odporcovi právnu ochranu v inej podobe, než bola tá, ktorú inkorporoval do zamietavého výroku svojho uznesenia.

Tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého okresný súd *„rozhodnutie o zamietnutí návrhu sťažovateľa na uloženie preddavku na trovy konania odôvodnil zmätočne bez logického súvisu s vecou“*, je podľa názoru ústavného súdu veľmi vágnou a nekonkrétnou výhradou. Sťažovateľ nevysvetlil, prečo podľa jeho názoru absentuje logický súvis odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu s vecou. Okresný súd sa zrozumiteľne vyjadril k jednej zo zákonných podmienok, ktoré musia byť na pozitívne rozhodnutie o návrhu podľa § 141a Občianskeho súdneho poriadku splnené. Keďže dospel k záveru, že táto podmienka splnená nie je, nebolo potrebné pokračovať v skúmaní ďalších požiadaviek plynúcich z uvedeného procesného ustanovenia.

Zhrnújúco tak ústavný súd konštatuje, že v napadnutom rozhodnutí okresného súdu č. k. 42 Cb 92/2015-272 z 21. mája 2015 neidentifikoval žiadne signály, ktoré by boli po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie spôsobilé viesť k pozitívnemu rozhodnutiu vo veci samej.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha

ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Vzhľadom na to, že predbežné prerokovanie sťažnosti sťažovateľa vylúčilo možnosť dospieť po meritórnom prerokovaní jeho návrhu k pozitívnemu nálezom o porušení jeho označených práv, ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, tak ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

3. Nad rámec odôvodnenia svojho uznesenia ústavný súd dodáva, že rozumie výhradám sťažovateľa, ktorý sa stavia do pozície obeť šikanózneho domáhania sa súdnej ochrany zo strany navrhovateľa. Popísané okolnosti súvisia s inštitútom preddavku na trovy konania podľa § 141a Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol už viackrát predmetom rozhodovacej činnosti ústavného súdu v konaniach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a s jeho koncepciou. Napokon ústavný súd v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy nálezom č. k. PL. ÚS 30/2015-55 z 11. mája 2016 vyslovil nesúlad problematickeho § 141a Občianskeho súdneho poriadku s čl. 1 ods. 1 a s čl. 46 ods. 1 ústavy. Dôsledkom nálezu je derogácia tohto ustanovenia, ktoré už v súčasnosti (i v dôsledku zrušenia celého Občianskeho súdneho poriadku s účinnosťou od 1. júla 2016) nie je aplikovateľné. Preto ani prípadné vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa spojené so zrušením napadnutého uznesenia okresného súdu a vrátením veci na ďalšie konanie by už nemohlo zabezpečiť účinnosť poskytovanej ústavno-súdnej ochrany, keďže v právnom poriadku v súčasnosti niet právneho základu pre eventuálne vyhovieť návrhu, s ktorým sa sťažovateľ ako odporca na okresný súd obrátil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2017